

1915 č. 108 ř. z. nezná pro domobrance podobného obmezení požadavkem propuštění, jako § 62 bran. zák.

St-1, rozený v r. 1869, sloužil aktivně v letech 1886 až 1908 čili 22 roků, nepotřeboval tedy v roce 1919 za účelem nabytí cizího státního občanství propuštění dle § 62 bran. zák., poněvadž služební povinnosti ve smyslu zák. již zadost učinil. — — —

Není tedy stížnost důvodna i bylo ji zamítnouti.

č. 3340.

Administrativní řízení. — Státní zaměstnanci: Ministerstvo financí není — pokud si rozhodování způsobem ve Sbírce zákonů a nař. vyhlášeným nevyhradilo — oprávněno přezkoušeti instancně rozhodnutí generálního finančního ředitelství v Bratislavě o pensijních nárocích býv. uh. finančního úředníka.

(Nález ze dne 10. března 1924 č. 4116.)

Prejudikatura: Boh. 1694 adm. a jiné.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

Předmětem sporu je záležitost pensijní a sice co se týče otázky převzetí pense st-logy k tíži čsl. státu a zvýšení pense po smyslu nař. z 25. srpna 1921 č. 298 Sb.

O těchto sporných otázkách rozhodovalo nejprve gen. fin. ředitelství v Bratislavě, které ani svému rozhodnutí z 19. května 1922, odmítajícimu zvýšení pense st-logy podle nař. z 25. srpna 1921 č. 298, ani svému rozhodnutí z 19. července 1922 odmítajícimu výplatu zálohy na pensi st-lovu k tíži rumunského státu, nepřipojilo žádného právního poučení, vycházejíc patrně z právního náhledu, že jeho rozhodnutí jsou konečná.

St-1 podal z obou zmíněných rozhodnutí gř odvolání na žal. úřad, který o nich rozhodl po stránce meritorní a sice jako instance odvolací. Pokládal se tudíž žal. úřad v daném případě za oprávněna rozhodnutí gř jako odvolací instance přezkoušeti.

Nař. ministra pro správu Slovenska z 30. prosince 1918 č. 12 Sb. z r. 1919, jímž se zřizuje gř pro Slovensko, vymezujíc kompetenci tohoto úřadu však stanoví, že mu přísluší veškerá finanční správa na území Slovenska, pokud nepatří do působnosti nižších úřadů a orgánů finančních a pokud nebude vyhražena ministerstvu financí v Praze.

Poněvadž Sbírka zákonů a nařízení neobsahuje ohledně výplaty neb úpravy pensí dle předpisů později vydaných podobné výhrady ve prospěch min. fin. a žal. úřad to ani netvrdí, že výhrada taková se stala, dlužno mítí za to, že dříve již cit. rozhodnutí gř v pensijní záležitosti st-lově jsou konečná.

Je-li však tomu tak, pak ovšem nebyl žal. úřad oprávněn ve věci té meritorně rozhodovati a tím méně byl povolán, aby ve věci st-lově rozhodoval jako odvolací úřad.

Když tedy žal. úřad přes to o pensijní záležitosti st-lově jako o d-
v o l a c í úřad rozhodoval, porušil zákon a jsou rozhodnutí jím vydaná
zmatečná.

Ježto k porušení zákona toho druhu nutno přihlížeti z povinnosti ú-
řední, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

Č. 3341.

V e ř e j n í z a m ě s t n a c i: K úpravě služebních poměrů lékařů veř. všeobecných nemocnic.

(Nález ze dne 10. března 1924 č. 4152).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1076 adm.

V ě c: MUDr. Ignác F. ve V. proti zemskému správnímu výboru
v Praze (zem. místotaj. Dr. Jan Fišer) o služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žal. úřad schválil nař. rozhodnutím usnesení vrchní
správy veř. vš. nemocnice ve Volyni resp. vlád. komisaře ze 14. července
1921 o zařazení st-le od 1. ledna 1920 do VIII. hodn. třídy 4. plat. stupně
s výhradou, že st-li přísluší ve smyslu čl. 4 odděl. II oběžníku zsv-u z 31.
prosince 1920 č. 139.108 ai 1920/VI pouze polovina příslušných po-
žitků, tudíž pro rok 1922 toliko 14.736 Kč, poněvadž se nevzdal jiných
trvale honorovaných míst.

Ve stížnosti k nss-u podané se vytýká, že

I. nař. rozhodnutí jest nezákonné, poněvadž

1. st-l, přijav v roce 1899 jmenování nemocničním lékařem s výhra-
dou, že může podržeti všechna vedlejší zaměstnání, ujednal s nemocnicí
služební smlouvu, jejíž podmínky se nemohou jednostranně měniti,
takže se uvedený oběžník zsv-u na něj nevztahuje;

2. poněvadž, omezujíc st-le v jiné lékařské činnosti, vsahá v právo
st-lem z jmenovacího dekretu z roku 1899 nabyté, aby podržel všechna
vedlejší zaměstnání. jež jest oprávněn jako lékař provozovati;

3. poněvadž toto nabyté právo také vylučuje, aby byla st-li odepí-
rána polovice platů, jež mu náležejí zařazením do VIII. hodn. tř.;

II. že nař. rozhodnutí není ani spravedlivé a neodpovídá zásadám
ekvity;

III. že zásady uvedeného oběžníku nejsou odůvodněny, když úpravu
platovou zavádějí z příčiny, aby se lékař mohl věnovati výhradně službě
nemocniční tak, jakoby dříve nebyl býval schopen tuto službu i při ji-
ném povolání svém bez újmy pro svou praxi nemocniční zastávati.

Konečně stížnost vytýká, že v zásadách těch není ani blíže objasně-
no, jaká místa zsv pod pojmem »trvale honorovaná« rozumí.

O jednotlivých námitkách stížnosti uvážil nss takto:

Ad I. 1. St-l domáhá se, jak jest patrné z námitky uvedené sub I. 3.
plných požitků 4. plat. stupně VIII. hodn. tř. z důvodu, že byl do této
hodnostní třídy zařazen. Žal. úřad provedl zařazení to na základě usta-
novení uvedeného oběžníku a st-l netvrdí, že by měl na ně nárok z jiné
právní normy nebo z jiného právního titulu. Kdyby tedy popíral, že
oběžník se na něj vztahuje, zbavoval by se jediné právní základny, na